

Başak Sayan

Rüzgâr Olmak İsteyen Çocuk

**Resimleyen:
Maya Bora**

“Rüyalar gerçek midir?” diye sordu simsiyah gözlerini ovuştururken. Kahverengi saçları soluk sabah güneşinin yansımasıyla parlıyordu. Teni mermer gibi bembeyazdı. Burnu yüzünün ortasında minik ama düzgün bir çıkıntıya benziyordu. Öyle ya, her gece aynı rüyayı görmesinin bir nedeni olmalıydı. Annesi gülümseyerek yanağını okşadı.

“Hayır, gerçek değildir. Onlar senin kafandaki görüntülerdir sadece” dedi yumuşak bir ses tonuyla. “Gerçek şu andır. Bulunduğun yer.” Düşünceli gözlerle annesine baktı.

“Ama çok gerçekçiydi. Her şeyi hissettim. Ayaklarımın altındaki çimenleri, gökyüzündeki güneşin sıcaklığını, rüzgârın yüzüme değişimini... Çiçeklerin kokusunu bile aldım! Üstelik hayvanlarla konuştum. Hepsi gerçekti!”

“Kafanın içindeki görüntüler onlar sadece. Hani sana vücudumuzun içinde incecik tellere benzeyen ağlar vardır demiştim ya...”

“Evet, sinirler!” diye atıldı.

“Evet. Onlar gözler aracılığıyla kafanın içindeki görüntüleri oluşturuyorlar işte. O yüzden gerçekmiş gibi geliyor sana.”

Kafası karışmıştı. Eğer o incecik teller sadece gördüğü şeyleri beynine iletiyorsa,

rüyasında gördüğü şeyler nasıl gerçek olmazdı?

Bir hamlede oturduğu yerden kalkan annesi kapıya doğru yürürken neşeli bir sesle konuştu.

“Hadi elini yüzünü yıka da kahvaltıya gel. Yeni evimizdeki ilk günümüz bugün. Etrafı merak etmiyor musun yoksa?”

Heyecanla yatağından fırladı. Evet, bugün bu evdeki ilk günüydü. Doğduğundan beri şehrin göbeğinde, upuzun bir apartmanın ikinci katındaki küçük dairede yaşamışlardı. Evlerinin tam karşısında küçük bir park vardı. Sabah kahvaltısını yaptıktan sonra ve akşam yemeğinden önce belli bir saat aralığında o parkta oynardı. Hayatında gördüğü ilk kedi ve köpekle o parkta karşılaşmış, kuşlara ilk defa yakından orada bakmıştı.

Çok arkadaşı yoktu. Yan apartmanda oturan bir çocukla babaannesini ziyarete gelen bir başka çocuk yaşıtıydı sadece. Onları da sürekli görmüyordu. Çünkü birinin annesi sürekli parka gitmesine izin vermiyordu, diğeri ise babaannesine her gün gelmiyordu. *Çocukların hayatında çok fazla yasak var,* diye düşündü. Annesi onu yabancılarla konuşmaması konusunda sıkı sıkı tembihlemişti. O yüzden parkta yaşayan biri altın renkli, diğeri ise gece gibi kapkara iki köpekle arkadaşlık etmeye başlamıştı. Onlara Sarı Kız ve Kara Kız isimlerini vermişti. *Köpekler bizim gibi konuşamazlar ama yine de beni anlıyorlar,* diye geçirdi içinden.

Yüzünü yıkadıktan sonra dişlerini fırçalarken kalbinin heyecanla olduğunu hissetti. Yeni evlerinin etrafında bir park yoktu

ama evleri bir ormanın içindeydi. Hayatında hiç orman görmediği için merakı kabarmıştı. Kimbilir etrafta o güne kadar hiç görmediği ne çok hayvanla karşılaşacaktı. Üstelik okula da başlayacaktı. Yeni arkadaşlar edinecek, bir dolu arkadaşla sahip olacaktı. *Tabii kardeşimi de unutmamak gerek*, diye geçirdi içinden. Annesinin giderek büyüyen karnına şaşkınlıkla bakarken ona müjdeyi vermişlerdi. Yakında bir kardeşi olacaktı. Oturdıkları yerden taşınmalarının nedeni de buydu aslında.

Daha geniş bir eve ihtiyaçları vardı. Hayatındaki her şey o kadar hızlı değişiyordu ki bazen içini bir korku sarıyordu. Ama yeni olana duyduğu heyecan o korkuyu bastırıyordu.

Bahçeye bakan mutfak penceresinin önündeki masanın bir ucunda annesi,

diğer ucunda ise lacivert takım elbiseli babası oturuyordu. Annesinin karnı o kadar büyü-müştü ki patlayacak gibi görünüyordu. Hızlı adımlarla yerine yürürken babası neşe içinde lafa girdi.

“Günaydın Milo. Nasılsın bakalım bugün? Heyecanlı mısın?”

“Evet” diye cevapladı gülümseyerek. “Çok heyecanlıyım.”

“Bugün yanında biz olamayacağız. An-nenle hastaneye gitmemiz gerekiyor kontrol için. Sen etrafı anneannenle birlikte gezebi-lirsin.”

Tavada pişirdiği yumurtaları tabaklara servis eden anneannesi söze girdi.

“Evet Milo, birlikte gezebiliriz etrafı.”

Anneannesiyle dedesi başka bir şehirde ya-şıyorlardı ama sık sık onları ziyarete gelirlerdi.

En sevdiği zamanlar anneannesiyse geçirdiği zamanlardı. Çünkü annesinin koyduğu tüm yasakları delebilen tek kişi anneannesiydi.

“Gerek yok” diye cevap verdi. “Artık altı yaşımdayım. Kendim gezebilirim.”

“Büyüdü benim oğlum. Tabii ki tek başına kalabilir ama bahçede oynamak şartıyla. Çok uzaklaşmak yok.”

Yumurtalı ekmeğinden koca bir ısırık alırken kafasını salladı tamam anlamında. Neden bu kadar çok yasak vardı anlamıyordu. İste-diği her şeyi yapabileceği bir zaman gelecek miydi? Babası fincanındaki çayın son yudumunu da içtikten sonra ayağa kalktı. Yanına gelip alnına bir öpücük kondurduktan sonra saçlarını okşadı.

“O hâlde akşam iş çıkışı bana neler keşfettiğini anlatırsın.”

Kapıya doğru yürürken devam etti sözlerine babası.

“Ben seni arabada bekliyorum Birce. Çabuk ol. Randevuya geç kalacağız yoksa.”

“Tamam canım” diye karşılık verdi annesi. “Hemen geliyorum.”

Bahçede ne keşfedebilirim ki, diye düşündü Milo. Küçük bir alanda keşfedilecek ne olabilir? Annesi hızla kahvaltısını bitirirken onun gözü bahçenin biraz ilerisinde başlayan koyu yeşillığe takıldı. Keşfedilecek şey ormandı. Kimbilir neler saklıyordu içinde. Hangi hayvanlara ev sahipliği yapıyor, hangi çiçekleri büyütüyordu? Nasıl bir yerdi acaba orman dedikleri? Hangi gizemli şeylerle karşılaşacaktı? Orayı keşfedeceği anı sabırsızlıkla bekliyordu.

Annesi yanağına kocaman bir öpücük konduktan sonra ağır adımlarla kapıya yönel-

diğinde son dilimini de bitirmişti. Bardağındaki ballı sütün son yudumunu da içtikten sonra neşe içinde yerinden fırladı. Arkasından “Dik-katli ol, hızlı koşma!” diye bağırان annee-sinin son kelimelerini duymamıştı bile.

Bahçeye çıktığında yüzünü yalayıp geçen ılık sonbahar güneşini hissetti teninde. Gözlerini kapadı. Kuşların sesini gözleri kapalıyken daha iyi duyabiliyordu. Bahçenin bir köşesine kurdukları salıncağa binip sallanmaya başladı. Hızlandıkça sesler uzaklaşıyor, duyduğu tek şey rüzgârın sesi oluyordu. Gözlerini kapadı yeniden. Kendini gökyüzünde uçuyormuş gibi hissediyordu. Sanki denese uçarak karşısındaki ormanın derinliklerine gidebilirdi.

Keşke rüzgâr olsaydı! Tüm dünyayı dolaşan rüzgâr! İsteddiği zaman istediği yere uçan tatlı bir rüzgâr... O zaman ne çok şey keşfederdi

kimbilir. Bütün çiçekleri koklayabilir, yüzlerce hayvan görebilirdi. İster kuzeye giderdi ister güneye. İsterse okyanusların üzerinde eserd, isterse yüksek, karlı dağların tepelerinde. Görmediği hiçbir şey, hiçbir yer kalmazdı böylece. Bu dünyada rüzgâra karşı koyacak hiçbir şey yoktu. Kimse onun esmesini engelleyemezdi.

